

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: drparlament@gov.ro

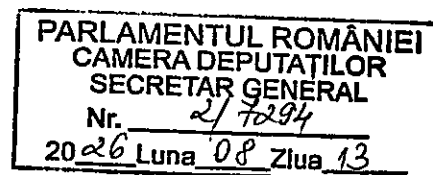
Nr. 9353/2026

10-08-2026

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data
de 06 august 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (Bp. 477/2025, Plx. 14/2026);*
2. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 212/2022 privind unele măsuri pentru reducerea riscului seismic al clădirilor și a Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor (Bp. 205/2026, Plx. 471/2026);*
3. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 548/2025, Plx. 119/2026);*
4. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice (Bp. 134/2026, Plx. 455/2026);*
5. *Propunerea legislativă privind responsabilitatea contractuală și răspunderea financiară în promisiunile de vânzare încheiate cu dezvoltatori imobiliari și pentru modificarea și completarea Legii nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale (Bp. 21/2025, Plx. 117/2025);*
6. *Propunerea legislativă privind responsabilitatea contractuală și răspunderea financiară în antecontractele de vânzare-cumpărare încheiate cu dezvoltatori imobiliari (Bp. 1/2025, Plx. 119/2025).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.212/2022 privind unele măsuri pentru reducerea riscului seismic al clădirilor și a Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor*, inițiată de domnul deputat PSD Câciu Adrian împreună cu un grup de parlamentari PSD (Bp. 205/2026, Plx.471/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr.212/2022 privind unele măsuri pentru reducerea riscului seismic al clădirilor, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se stabilirea responsabilității proprietarilor imobilelor de a lua toate măsurile necesare pentru menținerea acestora în starea tehnică corespunzătoare, inclusiv prin expertiză tehnică, proiectare și executare, în vederea reducerii riscului seismic, precum și instituirea dispoziției potrivit căreia autoritățile administrației publice locale exercită exclusiv atribuții de informare, coordonare administrativă și monitorizare a aplicării prevederilor prezentei legi, neputând fi obligate la finanțarea sau executarea lucrărilor de consolidare pentru clădiri.

De asemenea, se propune modificarea și completarea *Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul atribuirii, în sarcina „personalului împuternicit din cadrul Poliției Române” și „personalului desemnat din cadrul Inspectoratului pentru Situații de Urgență”, a competenței privind constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor în domeniul asigurărilor obligatorii a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor.

II. Observații

1. Prin inițiativa legislativă se intenționează introducerea a două noi articole, după art. 3¹ din *Legea nr. 212/2022*, prin care se individualizează obligațiile proprietarilor clădirilor evaluate ca fiind vulnerabile la acțiuni seismice, articole care dublează prevederi legale deja existente.

Astfel, prin alin. (1) al art. 3² al inițiativei legislative se reglementează faptul că responsabilitatea privind expertizarea tehnică, proiectarea și executarea lucrărilor de consolidare aparține proprietarilor imobilelor.

În forma în vigoare a *Legii nr. 212/2022*, prin art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 5 alin. (1) lit. a), se instituie obligația proprietarilor, indiferent de forma de proprietate, destinație, categorie și clasă de importanță a clădirilor deținute, de a asigura expertizarea tehnică a clădirilor, precum și de a realiza proiectarea și execuția lucrărilor de intervenții pentru clădirile încadrate în clasa de risc seismic R_{SI} prin expertiză. Persoanele în sarcina cărora se instituie prin lege obligații poartă întreaga responsabilitate privind îndeplinirea acestora. Astfel, alin. (1) al art. 3² al inițiativei legislative este redundant și încalcă prevederile legale privind normele de tehnică legislativă.

Potrivit prevederilor art. 38 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată cu modificările și completările ulterioare*, „Textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări”. Afirmația potrivit căreia proprietarii sunt responsabili de activitățile vizate de text este o consecință directă a faptului că aceiași proprietari au obligația legală de a realiza activitățile respective. De asemenea, precizăm că sintagma „proprietarii imobilelor” face referire la clădirile unifamiliale, însă, în cazul clădirilor rezidențiate multifamiliale, colective, prevederile legislative în vigoare se referă la asociațiile de proprietari, având

în vedere că măsurile de intervenție vizează părțile comune și structura de rezistență a clădirii în ansamblu.

2. Obligația care se instituie prin textul alin. (2) al art. 3² al inițiativei legislative este deja instituită prin dispozițiile art. 27 din *Legea nr.10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, iar, potrivit lit. a), d), e) și f) ale acestui articol, proprietarii construcțiilor au următoarele obligații principale:

„a) efectuarea la timp a lucrărilor de întreținere și de reparații care le revin, prevăzute conform normelor legale în cartea tehnică a construcției și rezultate din activitatea de urmărire a comportării în timp a construcțiilor;

.....

d) efectuarea, după caz, de lucrări de reconstruire, consolidare, transformare, extindere, desființare parțială, precum și de lucrări de reparații ale construcției numai pe bază de proiecte întocmite de către persoane fizice sau persoane juridice autorizate și verificate potrivit legii;

e) asigurarea realizării lucrărilor de intervenții asupra construcțiilor, impuse prin reglementările legale;

f) asigurarea efectuării lucrărilor din etapa de postutilizare a construcțiilor, cu respectarea prevederilor legale în vigoare;”

Obligațiile prevăzute la art. 27 din *Legea nr. 10/1995* au caracter general și se aplică tuturor proprietarilor de clădiri, inclusiv celor care dețin clădiri expertizate tehnic și încadrate în clasa de risc seismic Rsl sau RslI. De asemenea, considerăm că și acest alineat este redundant, obligația respectivă fiind deja reglementată într-o formă mult mai precisă.

3. Alineatele (3) și (4) al art. 3² al inițiativei legislative contravin unor prevederi existente în *Legea nr. 212/2022*, asupra cărora nu se intervine prin inițiativa legislativă. Autoritățile administrației publice locale exercită și alte atribuții decât cele enumerate limitativ prin textul alin. (3). De exemplu, potrivit art. 9 alin. (3) lit. j) din *Legea nr. 212/2022*, primarii municipiilor, orașelor și comunelor, respectiv primarul general al municipiului București și primarii sectoarelor vor acționa, în aria lor de competență, pentru executarea, în termen de maximum 2 ani de la expirarea termenelor prevăzute pentru proprietari în art. 5, a lucrărilor de intervenții în vederea reducerii riscului seismic pentru imobilele încadrate în clasa de risc seismic Rsl. Lipsa de reacție a proprietarilor este substituită de obligația autorităților de a interveni în locul acestora, apărarea dreptului la viață fiind mai importantă decât delimitarea rigidă a competențelor. De asemenea, potrivit art. 10 din *Legea nr. 212/2022*, autoritățile administrației publice locale sunt implicate direct, inclusiv prin

intentarea unor acțiuni la instanțele de judecată, pentru realizarea expertizării și a lucrărilor de intervenții, precum și pentru asigurarea locuințelor de necesitate pentru relocarea proprietarilor evacuați și a bunurilor acestora. *Legea nr. 212/2022* instituie o viziune mai largă a colaborării care trebuie să existe între autorități, instituții și proprietari, în vederea protejării și apărării vieții și bunurilor cetățenilor și realizării lucrărilor de intervenții necesare.

În același context, subliniem faptul că inițiativa legislativă nu poate fi analizată separat, ci trebuie corelată cu cadrul legislativ existent privind managementul riscului seismic, respectiv *Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, cu modificările și completările ulterioare*, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21 /2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare* și *Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*. Potrivit acestor acte normative, autoritățile administrației publice locale nu au doar atribuții administrative, ci exercită și responsabilități operative și executive, fiind parte activă a mecanismului național privind managementul situațiilor de urgență. De asemenea, art. 9 alin. (1) alin. (2) și (3) din *Legea nr. 212/2022* stabilesc un ansamblu unitar de atribuții pentru autoritățile locale, care nu pot fi separate sau reduse doar la activități de informare și monitorizare.

Limitarea rolului autorităților locale și eliminarea obligației acestora de a aplica măsuri de reducere a riscului seismic, în condițiile în care se cunoaște riscul seismic la nivel național, conduce implicit la apariția unei culpe a statului pentru inacțiune, la scăderea nivelului de protecție a dreptului la viață și transferarea răspunderii exclusiv asupra proprietarilor clădirilor private, deși există un interes public major. Există precedente juridice pentru răspunderea statului în cazul dezastrelor naturale sau industriale (ex. cauzele CEDO *Öneryildiz v. Turcia* - 2004, *Kolyadenko și alții v. Rusia* 2012), care indică faptul că statul are obligația de a lua măsuri concrete și eficiente pentru protejarea vieții persoanelor atunci când autoritățile cunosc existența unui risc major.

Menținerea atribuțiilor executive ale autorităților locale este esențială pentru protecția civilă a comunităților, reducerea riscului seismic fiind un obiectiv de interes public major, iar eficiența măsurilor luate depinde de existența unei autorități locale cu rol activ, decizional și operațional.

Alineatul (4) al art. 3² din inițiativa legislativă are caracter explicativ, similar alin. (1). Textul alin. (4) nu face decât să explicitizeze faptul că obligația și responsabilitatea respectării acesteia revine proprietarilor. Așa cum am arătat la pct. 1 din prezentul punct de vedere, nu este necesar și nu este recomandat acest lucru în redactarea unui text de lege. Similar, prin textul

alineatului (5) din inițiativa legislativă se întărește faptul că proprietarii au obligațiile instituite de lege, fapt deja reglementat prin dispozițiile art. 3 alin.(1) lit. b) și art. 5 alin. (1) lit. a) din *Legea nr. 212/2022*, indicate la pct.1.

4. În ceea ce privește textul alin. (3) introdus la art. 6 din inițiativa legislativă, menționăm că reglementarea propusă instituie confuzie, prin raportare la obligațiile deja prevăzute la art. 4 alin. (5) și la art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din *Legea nr. 212/2022*. Textele indicate din lege instituie o etapizare și succesiune logică a activităților, în funcție de documentele întocmite în fiecare fază, respectiv:

- potrivit prevederilor art. 4 alin. (5), în termen de 2 ani de la data primirii notificării din partea primăriilor privind evaluarea riscului seismic al clădirii, proprietarii sunt obligați să efectueze expertizarea tehnică;

- potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a), în termen de 2 ani de la data primirii notificării încadrării în clasa de risc seismic R_{sI} a clădirii expertizate proprietarii trebuie să efectueze proiectarea lucrărilor de intervenții;

- potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b), în termen de 2 ani de la data recepției proiectului tehnic proprietarii trebuie să asigure începerea execuției lucrărilor de intervenții.

Astfel, de la data finalizării unei etape, se instituie obligația finalizării/trecerii la etapa ulterioară, în termen de 2 ani de la finalizarea etapei anterioare.

În schimb, prin textul propus la alin. (3) al art. 6 al inițiativei legislative, se creează o contradicție între termeni, respectiv procedura de expertizare nu poate fi inițiată în termen de 24 de luni de la data încadrării imobilului într-o clasă de risc seismic, câtă vreme expertiza este cea care face încadrarea respectivă.

În concluzie, normele instituite prin art. I al inițiativei legislative fie au caracter explicativ și interpretativ, fie dublează sau contrazic prevederi existente ori instituie confuzie cu privire la conduita pe care proprietarii trebuie să o urmeze, întrucât nu se instituie norme care să acopere un eventual vid legislativ și nu conduc la creșterea clarității, preciziei și predictibilității *Legii nr. 212/2022*.

5. Menționăm faptul că autorizațiile de construire sunt emise la nivel teritorial de către autoritățile administrației publice locale, precum și faptul că, în ceea ce privește operațiunile de înstrăinare a imobilelor, este necesară încunoaștințarea autorităților locale pentru înscrierea în evidență la structura de taxe și impozite, motiv pentru care apreciem că este oportună menținerea obligației prevăzute de *Legea nr. 260/2008* de a constata că acest tip de

contravenții intră în sfera atribuțiilor reprezentanților autorităților administrației publice locale, care, de altfel, dețin și evidența actualizată a imobilelor de referință.

De asemenea, având în vedere că Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General pentru Situații de Urgență nu dețin date cu privire la proprietarii de drept ai locuințelor sau cu privire la istoricul asiguratoriu al acestora, precizăm faptul că implementarea soluției propuse de inițiatori ar impune nu doar crearea unor mecanisme proprii de evidență și control, ci și instituirea unor fluxuri informaționale complexe, costisitoare atât din punct de vedere financiar, cât și logistic, în condițiile în care tocmai autoritățile administrației publice locale au la dispoziție aceste pârghii.

Totodată, semnalăm faptul că lista tuturor construcțiilor cu destinația de locuință amplasate în unitatea administrativ-teritorială în cauză, ținută și actualizată la nivelul primăriilor, se furnizează anual către PAD. Mai mult evidențiem și faptul că, prin dispozițiile art. 17 din *Legea nr. 260/2008*, este instituit mecanismul prin care PAID facilitează accesul primăriilor la lista actualizată a proprietarilor ce au încheiat contracte PAD, în format electronic, prin acordarea, la cerere, a dreptului de acces la baza de date a PAID, urmând ca primarul, prin compartimentul de specialitate să transmită semestrial, începând cu data de 15.01.2024, scrisori de înștiințare, cu confirmare de primire, către persoanele ce nu au încheiat contracte PAD pentru locuințele pe care le dețin în proprietate.

Or, atât timp cât normele existente pun la dispoziția reprezentanților unităților administrativ-teritoriale atât pârghiile logistice, cât și resursele de ordin uman necesare constatării și aplicării sancțiunilor contravenționale vizate prin inițiativa legislativă, considerăm că implicarea personalului Inspectoratului General al Poliției Române și al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, în sensul propus de inițiatori, nu reprezintă o măsură legislativă justificată. Din acest punct de vedere, aplicarea sancțiunilor contravenționale de către reprezentantul autorității administrației publice locale constituie soluția normativă optimă.

Mai mult, semnalăm și faptul că implementarea soluției propuse la art. 29 alin. (3) din *Legea nr. 260/2008* ar afecta activitatea personalului Ministerului Afacerilor Interne, prin suplimentarea atribuțiilor, fără alocarea de resurse în consecință, în condițiile deficitului de personal existent, a sarcinilor multiple și a sferei variate de domenii stabilite în competența de constatare.

Pe de altă parte, este important de precizat faptul că, în exercitarea prerogativelor de putere publică, statul trebuie să diferențieze în mod clar între atribuțiile cu caracter predominant administrativ, patrimonial și gospodăresc

și atribuțiile de salvagardare a drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice ori a ordinii și liniștii publice, prin prevenirea și combaterea faptelor antisociale, fie acestea reglementate în plan contravențional sau penal. Necesitatea și importanța realizării acestei distincții, indiferent de gravitatea faptei și, în consecință, de regimul sancționator al acesteia¹, presupun tocmai evitarea deturnării rolurilor instituționale ce revin autorităților publice, aspect recurent în cuprinsul *Expunerii de motive* a inițiativei legislative.

De altfel, apreciem că argumentele prezentate de inițiatori în *Expunerea de motive* (de genul: primarul și aparatul de specialitate nu dispun de instrumente tipice de verificare în teren, selecție a țintelor de control, documentare, gestiune probatorie și urmărire a executării sancțiunii) nu sunt de natură să fundamenteze utilitatea demersului legislativ supus analizei.

Așadar, constatăm că soluția normativă propusă prin art. II pct. I din inițiativa legislativă presupune, în esență, o deturnare a actului administrativ și o degrevare a autorității competente din punct de vedere pragmatic și funcțional, fapt ce are ca rezultat producerea unei confuzii instituționale, a cărei premisă o constituie un așa-numit „*mandat principal de poliție contravențională generală*”, noțiune inexistentă din punct de vedere legal.

Din acest punct de vedere, facem precizarea că, în măsura în care sunt avute în vedere prevederile art. 15 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, acest „*mandat general*” revine deopotrivă și primarilor, care, de altfel, sunt nominalizați primii ca agenți constataitori.

De asemenea, precizăm faptul că, potrivit art. 84 alin. (4) din *Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare*, autonomia locală „*privește organizarea, funcționarea, competența și atribuțiile autorităților administrației publice locale, precum și gestionarea resurselor*”. Or, din perspectiva gestiunii resurselor, învederăm tocmai prevederile art. 29 alin. (6) din *Legea nr.260/2008*, conform căroră „*amenzile contravenționale stabilite prin prezenta lege pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. a), în cotă de 100%, se constituie ca venit la bugetul autorităților locale (...)*”.

Astfel, semnalăm lipsa de concordanță dintre destinația finală a sumelor rezultate din constatarea și sancționarea contravențiilor menționate anterior și dispozițiile privitoare la finanțarea Poliției Române, conform căroră „*dotarea Poliției Române se realizează de către Ministerul Afacerilor Interne din fondurile alocate cu această destinație prin legea bugetului de stat și din alte surse constituite potrivit legii*”.

¹ Poliția locală și alte compartimente de specialitate

Atribuirea unei competențe suplimentare cu caracter administrativ Inspectoratului General al Poliției Române, care se confruntă cu un deficit de personal semnificativ, ar îngreuna îndeplinirea misiunilor curente în domenii sensibile precum circulația pe drumurile publice, prevenirea și combaterea violenței domestice, a criminalității organizate și traficului de droguri, a infracțiunilor contra vieții și integrității persoanelor.

Astfel, precizăm faptul că, pe lângă riscurile întemeiate pe suprapunerea de competențe și pe confuzia instituțională, prin modificarea art. 29 alin. (3) din *Legea 260/2008*, Inspectoratul General al Poliției Române ar primi o sarcină administrativă, care nu ține de misiunea lui principală, deoarece lipsa asigurării obligatorii PAD nu este o situație care să necesite intervenția polițienească directă și care nu se circumscrie atribuțiilor specifice, orientate prioritar către menținerea ordinii și liniștii publice, prevenirea și combaterea fenomenului infracțional și terorismului, identificarea și contracararea acțiunilor elementelor care atentează la viața, libertatea, sănătatea și integritatea persoanelor.

De asemenea, învederăm faptul că efectivele Poliției Române sunt angrenate permanent în activități operative, intervenții la evenimente, soluționarea sesizărilor cetățenilor, menținerea ordinii publice și prevenirea și combaterea faptelor antisociale. În acest sens, facem precizarea că îndeplinirea atribuțiilor ce revin Poliției Române necesită desfășurarea în dinamică a activităților specifice printr-o prezență fizică ridicată în stradă, astfel încât să se poată interveni cu operativitate la evenimentele constatate în mod direct și la cele sesizate de cetățeni de natură să afecteze ordinea publică sau să pună în pericol viața, integritatea corporală și libertatea acestora, proprietatea publică și privată.

Cu privire la lipsa unei polițe de asigurare obligatorie a locuințelor împotriva dezastrelor naturale, precizăm faptul că aceasta reprezintă o omisiune de natură administrativ-patrimonială, care nu aduce atingere ordinii publice și nu generează un pericol iminent pentru siguranța cetățenilor, astfel încât intervenția Poliției Române în acest domeniu nu se justifică, prin raportare la atribuțiile specifice instituției, care, așa cum am menționat, sunt axate, în principal, pe prevenirea și combaterea infracțiunilor și menținerea ordinii și liniștii publice.

Față de cele expuse, apreciem utilă realizarea unei distincții prin raportare la competența de constatare a contravențiilor în ceea ce privește polița de asigurare RCA, aparent aparținând aceluiași spectru contravențional, și constatarea contravențiilor în ceea ce privește nerespectarea obligației de asigurare a locuințelor prin încheierea unui contract PAD.

În același sens, supunem atenției faptul că soluția normativă propusă de inițiatori nu se aliniază nici cu atribuțiile stabilite în sarcina personalului Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, prin *Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care instituie prerogativa controlului în domeniul apărării împotriva incendiilor, fiind asigurată, la nivel central, prin Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, iar, la nivel local, prin inspectoratele pentru situații de urgență județene și București-Ilfov.

De asemenea, precizăm faptul că inițiativa legislativă în discuție nu se pliază pe atribuțiile personalului Inspectoratului General pentru Situații de Urgență nici din perspectiva *Legii nr. 481/2004*, în sensul în care, prin dispozițiile art. 24 alin. (3) din *Legea nr. 481/2004*, se stabilește că, în domeniul protecției civile, controlul de stat se realizează prin activități de reglementare, avizare, autorizare, atestare, recunoaștere, verificare și control și se exercită prin inspecția de prevenire din structura Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, respectiv prin inspecțiile de prevenire din cadrul inspectoratelor județene și al municipiului București, în scopul aplicării unitare a prevederilor legale pe întreg teritoriul României.

Totodată, precizăm și faptul că implementarea soluției propuse de inițiatori este de natură să conducă la adâncirea deficitului de personal al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, concretizat prin recente modificări asupra *Legii nr. 307/2006*, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2026*, în cadrul căreia au fost instituite premisele edictării indicatorilor de performanță a activității în vederea cuantificării capacității inspectoratului de soluționare a solicitărilor din cauza riscului real de depășire a termenelor de soluționare a acestora.

Or, această modalitate de abordare ar conduce la adâncirea efectelor generate de lipsa de personal, raportat la numărul de solicitări din sfera de competență a inspectoratelor, aflat în continuă creștere, dublat de lipsa prerogativelor legale în vederea fundamentării unui mecanism de natura celui propus de inițiatori,

Apreciem că atragerea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, prin inspectoratele pentru situații de urgență județene/Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dealul Sprii” București-Ilfov, în sfera aplicării de sancțiuni pentru nerespectarea normelor emise de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, precum și pentru nerespectarea de către persoanele fizice și juridice a obligației de asigurare a locuințelor, nu este compatibilă cu cadrul normativ existent, în baza căruia, organele cu atribuții de control sunt investite pe timpul serviciului, cu exercițiul autorității publice și ar conduce la adâncirea efectelor generate de lipsa de personal, raportat la

numărul de solicitări din sfera de competență a inspectoratelor, aflat în continuă creștere, dublat de lipsa prerogativelor legale în vederea fundamentării unui mecanism de natura celui propus de inițiatori.

6. Reducerea riscului seismic al clădirilor reprezintă, prin natura sa, o chestiune de siguranță și sănătate publică, în sensul că efectele unui seism major nu se rezumă la sfera patrimonială sau personală a proprietarului individual, ci afectează comunitatea în ansamblul său prin pierderi de vieți omenești, afectarea infrastructurii, suprasolicitarea serviciilor de urgență și de sănătate, perturbarea ordinii publice. Această dimensiune colectivă a riscului seismic a stat, în mod evident, la baza opțiunii² legiuitorului din 2022 de a institui un regim normativ special, care combină obligații ale proprietarilor cu un rol activ al autorităților publice locale și centrale, inclusiv prin posibilitatea intervențiilor și finanțărilor publice.

În acest context, inițiativa legislativă ridică o problemă de principiu, întrucât operează o reconfigurare fundamentală a principiilor instituite de *Legea nr.212/2022*, în sensul retragerii aproape complete a autorităților administrației publice locale din sfera obligațiilor pozitive legate de consolidarea seismică, cu reducerea rolului acestora la atribuții de informare, coordonare și monitorizare. O astfel de abordare riscă să fie incompatibilă cu obligațiile constituționale ale statului în materia protecției dreptului la viață și la integritate fizică, garantate de art. 22 din *Constituția României*, precum și cu obligațiile pozitive care decurg din jurisprudența *Curții Europene a Drepturilor Omului* în materia art. 2 și art. 8 din *Convenție*, referitoare la obligația statului de a lua măsuri concrete și efective pentru prevenirea riscurilor cunoscute la adresa vieții și sănătății persoanelor.

Sub aspectul art.2 din *Convenție*, *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* a statuat în mod constant că obligația pozitivă a statului nu se epuizează în simpla abținere de la acte de natură să cauzeze moartea, ci impune adoptarea unor măsuri concrete și efective pentru prevenirea riscurilor la adresa vieții, atunci când autoritățile cunosc sau ar trebui să cunoască existența unui risc real și imediat. Deși această obligație a fost elaborată inițial în contextul unor riscuri individuale, Curtea a extins-o progresiv la riscurile de natură sistemică, inclusiv la dezastre naturale și la pericole generate de infrastructura construită. Astfel, în cauza *Öneryildiz c. Turciei* (Marea Cameră, 2004), Curtea a reținut că statul are obligația de a lua toate măsurile

2. A se vedea expunerea de motive a proiectului de lege „Reducerea riscului seismic al construcțiilor constituie o acțiune complexă, de interes național, în contextul atenuării efectelor unui potențial dezastru provocat de cutremure și cuprinde măsuri de intervenție la construcțiile existente care prezintă niveluri insuficiente de protecție la acțiuni seismice, degradări sau avarieri în urma unor acțiuni seismice”.

necesare pentru a proteja persoanele expuse unor riscuri cunoscute, de natură să le pericliteze viața, subliniind că simpla existență a unui cadru normativ formal este insuficientă în absența unor mecanisme de implementare efectivă. Aceeași logică a fost aplicată în contextul riscurilor seismice și al dezastrelor naturale în cauza Budayeva și alții c. Rusiei (2008), în care Curtea a constatat violarea art.2 prin pasivitatea autorităților în fața unui risc natural previzibil și cunoscut, reținând că statul nu poate transfera integral această responsabilitate asupra persoanelor private atunci când riscul depășește capacitatea individuală de gestionare.

Sub aspectul art. 8 din Convenție, care protejează dreptul la respectarea domiciliului și a vieții private, Curtea a dezvoltat o jurisprudență consistentă în sensul că autoritățile au obligația pozitivă de a lua măsuri rezonabile și proporționale pentru a proteja persoanele împotriva riscurilor grave de mediu sau de infrastructură care le afectează locuința și calitatea vieții, chiar atunci când sursa riscului nu este direct imputabilă statului a se vedea, în acest sens, Fadeyeva c. Rusiei (2005) și Tătar c. României (2009), aceasta din urmă fiind de o relevanță aparte, întrucât privește chiar statul român și consacră obligația autorităților de a informa, de a reglementa și de a interveni activ în situații de risc grav și previzibil la adresa sănătății și a mediului de viață al persoanelor.

Prin urmare, retragerea autorităților administrației publice locale din orice formă de responsabilitate operațională în domeniul consolidării seismice, astfel cum o propune inițiativa legislativă prin art. 3² alin. (3) -(5) și art. 3³, nu poate fi considerată compatibilă cu standardele convenționale, în condițiile în care riscul seismic în România este un risc real, previzibil și de mult timp cunoscut autorităților, iar capacitatea proprietarilor privați de a-l gestiona în mod individual este vădit insuficientă. O exonerare legală expresă de răspundere juridică a autorităților, în absența unor mecanisme alternative efective de gestionare a riscului, echivalează în substanță cu o abdicare a statului de la obligațiile sale pozitive în materia dreptului la viață și la integritate fizică.

7. Precizăm că *Legea nr. 212/2022* a fost adoptată³ ca rezultat direct al unui jalon asumat de România prin PNRR, jalonul R2.b din cadrul Reformei Rs2, Componenta C5 - Valul Renovării. Acest jalon presupunea optimizarea cadrului legislativ privind reducerea riscului seismic, în sensul consolidării și întăririi mecanismelor de intervenție, nu al diminuării lor.

Astfel cum se prezintă în cuprinsul expunerii de motive.

Principiul ireversibilității jaloanelor și țințelor din PNRR, consacrat în Regulamentul (UE) nr. 241/2021 privind Mecanismul de redresare și reziliență, impune statelor membre obligația de a menține și de a nu regresa față de reformele asumate ca jaloane, pe toată durata de implementare a planului. Comisia Europeană a dezvoltat în practica sa de evaluare a plăților o interpretare strictă a acestui principiu, în sensul că o modificare legislativă care diminuează substanțial nivelul de protecție sau de intervenție instituit printr-o reformă jalon poate fi considerată o neîndeplinire sau o îndeplinire parțială a jalonului respectiv, cu consecința suspendării sau recuperării tranșelor de finanțare aferente.

Or, inițiativa legislativă operează tocmai o astfel de diminuare substanțială: elimină rolul activ al autorităților publice locale în consolidarea seismică, exonerează expres aceste autorități de orice răspundere juridică în domeniu și transferă integral o responsabilitatea către proprietarii privați, fără mecanisme compensatorii. Aceasta reprezintă, în substanță, un regres față de cadrul instituit prin reforma -jalon, în direcție contrară obiectivului asumat de creștere a rezilienței seismice a fondului construit.

8. Evidențiem și faptul că, anterior, a mai fost propusă o soluție legislativă asemănătoare, prin *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor și art. 457 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare* (Pl-x. 391/2023), care, la data de 05.11.2025, a fost respinsă definitiv de către Camera Deputaților (Cameră decizională).

9. Deosebit de cele de mai sus, punctual, învederăm următoarele:

a) Art. 3² alin. (3) stabilește că autoritățile locale exercită exclusiv atribuții de informare, coordonare și monitorizare, iar alin. (4) prevede că nu pot fi obligate la finanțarea sau executarea lucrărilor. Coroborat cu art.3³, care exonerează explicit autoritățile de răspundere juridică, rezultă o suprapunere redundantă între cele trei alineate/articole, toate exprimând în esență același lucru prin formulări diferite, ceea ce contravine principiului normării clare și neechivoce din art. 8 al *Legii nr. 24/2000*;

b) Termenul de 24 de luni din cuprinsul art. I pct.2 pentru inițierea procedurii de expertizare și, după caz, proiectare și executare, imprimă textului un caracter echivoc, deoarece nu este clar dacă termenul privește exclusiv inițierea expertizării sau și inițierea proiectării și execuției. Cele trei etape au naturi și durate complet diferite, iar includerea lor sub același termen unic creează incertitudine juridică cu privire la momentul de la care curge

sanctiunea contravențională introdusă prin noul alin. (7) al art.26 de la pct.3 al art.1 din prezenta inițiativă legislativă.

În plus, obligația inițierii procedurii expertizei tehnice nu este corelată cu măsura prevăzută la art.3 alin. (7) coroborat cu alin. (1) lit. b) din *Legea nr.212/2022*;

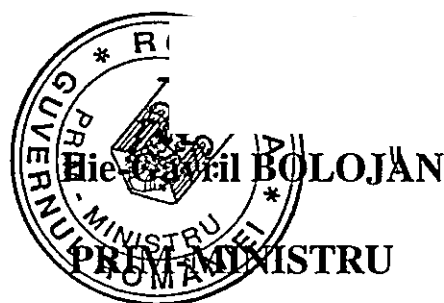
c) În acord cu prevederile art.4 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.2/20015*, se impunea completarea inițiativei legislative cu termenul de intrare în vigoare a contravenției preconizate la art.I pct.3.

d) Era necesară stabilirea la nivel primar a condițiilor de acces și utilizare a datelor la care se face referire în cuprinsul art.II pct.2 alin.(3²).

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților